

En gråkall dag i mitten av mars såg han plötsligt sin gamle husbonde, Johan-Erik, stå i hamnområdet, precis vid landgången som han måste passera med säcken han bar på axeln. Hjärtat stannade för en liten sekund, vad skulle han göra? Någon reträttväg fanns inte, raden av karlar var redan lång bakom honom, alla hade bråttom att gå i land med lasten de bar. Havet... nej, han kunde ju inte simma. Kylan, isflaken... Döden direkt.

Johan-Eriks skam var stor. Hans hat ännu större. Hans 12-åriga dotter, hans lilla barn, minstringen, hade blivit gravid med »ryssungen». Nu var Stina död – i barnsäng. Graviditeten blev för mycket för den lilla kroppen som aldrig återhämtade sig efter den bestialiska attack hon utsattes för därute på ängen. Totalt apatisk slutade hon prata helt och hållet – hon levde liksom i en annan värld. Hon blev magrare och magrare – det enda som växte på henne var den fördömda magen..! Herrejävlar! Frun hans blev halvtokig och mor Evelina höll sig på sin kammare mest hela tiden, rädd för att gå i vägen för sonens aggressivitet. En och annan örfil landade på hennes magra ansikte när han tyckte hon var i vägen eller gnällde för mycket. Numera tålde hennes gamla kropp inte smällarna. Då gjorde hon på sig av rena rädslan. Och då blev Johan-Erik ännu argare. Vilket elände, vilket elände! »Om ändå Nils hade varit tillbaka», tänkte gammelmor, »han skulle ha skyddat mig från min egen son!»

För de känslor Johan-Erik hyste för den dräng som han hade närt och gett tak över huvudet från barnaår till vuxen ålder, fanns inga ord. Det stockade sig i halsen varje gång han försökte ta hans namn, Nils, i sin mun. Fradgan stod om munnen och ögonen blev svarta som tjäran i kolmilan om somrarna.

Nils fattade ett snabbt beslut och tog säcken som skydd på husbondens sida. Han sprang så fort han kunde nedför landgången. Johan-Erik hann trots allt uppfatta vem arbetshästen var och piskan han höll i handen för ut med ett snabbt hugg. Men nu gjorde åldersskillnaden sitt till; Nils böjde sig vigt åt sidan och slängde i samma ögonblick sin tunga säck mot gubben som stöp på fläcken. Efter en sekund visste ingen vart pojkvaskern tagit vägen – totalt uppslukad av jorden. Johan-Erik fick hjälp att ta sig upp och var nu så arg att de som sträckt honom en hjälpande hand ryggade tillbaka. Med oförrättat ärende, förnedrad och med bruten handled stapplade han till hästen, osande av eder började han den mödosamma färden tillbaka till stugan. Med hjälp av en brädbit och sin halsduk band han handleden, medan hans svarta sinne stängde av all smärta. Än var jakten inte över... det skulle inte »ryssen» tro! Innan han trädde an ritten mot sitt numera glädjelösa hem, berättade han för hamnsjåarna om våldtäkts-mannen och mördaren de hade bland sig.

Ryktet spred sig snabbt.

Än en gång var Nils på väg – någonstans. Nu var det bäst att han drog inåt landet, där var det svårare att hitta honom. Enda skillnaden var att den här gången fick han inget med sig. Bara de kläder han gick i.

Även om det var mars var det kallare än han någonsin kunde minnas. Han stal vad han kom åt än här, än där, kläder, mat, han slog och stal, desperat, jagad. Till slut kom han till den omtalade gamle soldatens stuga, han som alla sade var så rik. Ensam i sin stuga. En gammal, värkbruten liten gubbe – en enkel match för en storvuxen ung man med muskler hårda som sten. Och samtidigt en ung man med den rädsla som varje jagat djur känner,